

„Le čuvaj jo,“ rekla je zadovoljno mila vrtnarica, stisnila mu hitro roko ter se dalje premaknila, kakor je zahteval plesni red.

Mirka je le jezilo, da se je tako prehitel in za ves večer navezal na Elzo. V tem se je četvorka dovršila, in zdaj sta tudi rudeči domino in Kitajec prišla poročat o tem, kar sta videla in slišala. Povedala nista vsega, da ne bi užalila blage Elze ter ji grenila nočejšnje zabave, le povrhu sta omenila, kako se je Ilovski dobričal grški boginji, ki je bržkone bila Ida Strnadova, a mogoče tudi, da ni bila.

„Saj poznaš Ilovskega,“ tolaži Ema sestrično svojo, „rad se razveseljuje in kakeršen je, nestanovit in lahkomiseln, rekla bi skoraj, da si je za danes zopet drugo izbral.“

Elza ni na to ničesar odgovorila, ampak molčala je in prav ljubo ji je bilo, da je bila v maski, kajti lože se je pritajila in nihče ni videl, kako so se ji na licih izpreminjale barve. Bilo je pa še nekaj, kar je olajšalo srčne njene bolečine. Kraj Mirka ji je bilo prijetneje, nego li si je želela; pripetilo se je, da je za trenutek čisto pozabila na Ilovskega, in nikakor se ni mogla do dobrega odkrižati čudnih mislij, ki so ji vedno silile v glavo. In bilo je dobro tako. S težkim srcem je prišla na ples, na katerem je iskala pojasnila, ne zabave. Zgodilo pa se je ravno narobe. Že davno se ni tako dobro imela, dasi resnici ni prišla do dna. Pripravljena pa je bila na vse, in ko bi se ji tudi najhujše pripetilo, ne bi je več iznenadilo.

Ni ji medlelo, kakor takrat na pevskem večeru, in nič se ji ni mudilo domov, ampak vsak čas je prosila mater, naj bi še malo potrpelela, in zopet je znova šla plesat, da bi zadušila strast s strastjo. Bilo je že pozno čez polnoči, ko je z materjo in sestrično zapustila redutno dvorano. Pred odhodom se je iz vse duše zahvalila Mirku za njegovo skrb, kajti le on ji je napravil večer, da ga bo vse žive dni imela v spominu. A ko mu je zopet stisnila roko, prišla je Mirku nehoté na misel nežna vrtnarica in čudno mu je bilo pri srci.

(Dalje prihodnjič.)

Vzdihljaj.

Oh, kakó težkó na svéti,
Brez človeka je živéti,
Ki z ljubeznijo bi živo
Z nami trpel ljubeznivo!

Ki gorjé bi z nami nòsil,
Ki solzé bi z nami ròsil,
Ki bi tešil nas v brezupu,
Vè življenja burnem hrupu!

T. Doksov.

